

« Δύναμαι νὰ εἶπω ὅποια θὰ ἦσαν τὰ αἰσθήματά μου ἂν τὴν ἠγάπων μόνον δωρὸς σέ, Μαρία. »

« Λοιπὸν ! »

« Θὰ τὴν ἠγάπων ἔτι—καὶ ἂν μὲ προέδιδε καὶ ἐμαρτύρει τὸ μυστικόν μου. »

« Εἶνε ἀδύνατον ! »

« Ὅχι· εἶνε ἡ ἀλήθεια. Ὅταν ἀνὴρ τις ἀγαπᾷ ὡς ἐγὼ σέ, ἡ ἀγάπη του κατανατᾷ ἀδιαλύτως συνηνωμένη μετὰ τῆς ὑπάρξεώς του. »

« Τί ; Ἐὰν μ' ἠγάπας καὶ σέ προέδιδον—σ' ἔθετον ἀτίμως εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν σου ; »

« Ἦθελον βδελυθῆ τὴν πράξιν, καταρασθῆ τὴν χαμέρπειαν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἀλλ' οὐχ' ἤττον θὰ σ' ἠγάπων ὡς ὁ παξειδιώτης τῆς Ἀνατολῆς, ὅστις ἐλκύεται εἰς ὕπνον ὑπὸ τὴν σκιά τῆς μιμόζης—ἥτις γινώσκει ὅτι εἶνε δηλητηριώδης—ἔτι θὰ ἐπόθουν νὰ βαυκαλίζωμαι ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τῶν μειδιαμάτων σου. Ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ ἰκριώματος, εἰς ὃ θὰ μ' ἔφερεν ἡ προδοσία σου, τρυφερὸν στεναγμὸν ὀἀνέπεμπον δι' ἐσέ. Ἐπὶ αὐτῆς τῆς φλοιᾶς τῆς αἰωνιότητος θὰ νύχόμην νὰ σ' ἐπανέβλεπον ἐν τῇ δευτέρᾳ ὑπάρξει. »

« Εἶνε τοῦτο ἡ ἀνθρώπινος φύσις, ἱερώνυμε ; »

« Εἶνε ἐν τῇ ἐμῇ φύσει, ἀγαπητή μου. »

Ἡ κόμισσα ἠγέρθη ἀπὸ τοῦ προσκεφαλαίου, ἐφ' οὗ ἐκάθητό, περιεπτύχθη διὰ τῶν λευκῶν βραχιόνων τῆς τὸν ἱερώνυμον καὶ ἀπαθέηκε θερμά τινα φιλήματα ἐπὶ τῆς ἀλαζόνης ὀφρύος του. Ἐτα ἔκλαυσε πικρῶς.

Ὁ Κύριος δὲ Κλαιράν διαρκούσης τῆς συνεντεύξεως τῆς κομισσῆς δὲ Καλμὲ καὶ τοῦ ἱερωνύμου εὕρισκετο παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς Ἀντουανέττας Λεκράνζ, ἐφ' ἧς παρήγαγεν ἤδη εὐάρεστόν τινα ἐντύπωσιν. Τῇ ὠμίλει περὶ ἔρωτος — ἔρωτος, εἰς ὃν μέχρι τοῦδε ἐπέβη ξινη καὶ ἠκροῶτο αὐτῇ μετὰ προσοχῆς. [Ὁ δὲ Κλαιράν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν οὐ μόνον ἐβδελύσσετο τὴν κλησίαν του ἀλλὰ κατὰ σκοπὸν, ἀλλὰ καὶ τὸν παρελθόντα του βίον. Ἐνώπιον